יציאה דכוותה קא ממעט. פי' ר"ח יציאת אמה העבריה מאדון עת נעורים לא כאן נערה מיהו סוגיא לא משמע כלל שהוא צריך ללמוד דבוא נערות מיירי אלא מנלן דכסף דאביה הוי וגרלה לפרש יציאה דכוותה כגון בדבות אדון אם כסף לו היה עוקר לאדון שיצאה ממנו כמו כן כאן שם כסף ביציאתה מרשות אב דאביה הוי וכן משמע לשון הקושיא: **זרע** פסול מכון. אומר ר"י זרע זרעה פסול קאמר דהא כיון בנבעלה לפסול לה פסלה מן הכהונה ולא תאכל עוד בתרומה הילכך ליכא לפרש זרע פסול ממש אלא זרע זרעה: **בא** זה ולימד על זה. פירוש לו לא כתב אלא חד הוי מוקמי ליה בגרלה יותר דהיינו בגרות וא"ת ולמה לי ויצאה חנם ללמוד על לון כסף הא ע"כ לא הוה מצינן לאוקמי לון כסף בבגרות אלא בנערות דהא מיהא דרשינן לעיל אבל ים כסף לאדון אחר בלא אב אם כן ע"כ הלי קרא אירי בנערות דאילו בבגרות לון אבל זכאי בקדושין דכיון שבגרה לון לאביה רשות בה ואומר הר"ם דאי לאו ויצאה חנם הוה מוקמינן לון כסף ויתורא דיו"ד לאמר דבגרה אבל לאדון אם כן לא הוה דרשינן לכי אלעזריך ויצאה חנם: **בגרות** שמוציאה מרשות האב כו'. וא"ת מיתת האב תוכיח שמוציאה מרשות האב ואינה מוציאה מרשות אדון אף לא יש לומר דאינה למפרך מה למיתת האב שכן לא נשתנה הגוף תאמר בבגרות נשתנה הגוף: **ויצאה** חנם אלו ימי בגרות לון בכסף אלו ימי נערות. וא"ת ברישא הוה ליה למנקט אלו ימי נערות והדר ימי בגרות וי"ל משום דלון בכסף צריך לאוקמיה לימי נערות כדאמר לעיל אבל ים כסף לאדון אחר דהיינו ימי נערות דלון בבגרות דבתו בוגרת: **דלא** אתיא סימני נערות לא הוי זביעה זביעה. וא"ת ובקטנות אין נדע שלא תביא סימני נערות דסימני אילונית היינו כשהיא בת עשרים ולא הביאה שערות כדאיתא פרק הערל (יבמות דף פ:) ואע"פ שיש סימני אילונית שאפשר להכיר בקטנות כגון סימן דקולה עבה ולון שיפולי מעיה כנשים הא אמרינן (שם) גבי סרים עד שיהא בו כולן ומסתמא הוא הדין באילוניתו"ל דהכי קאמר לא הוי זביעה זביעה וצריך האדון להחזיר מעשיה והאב יחזיר הכסף וגם לון שייך בה דין ייעוד אם יעדה: מעיקרא

יציאה דכוותה קא ממעט, והא לא דמיא האי יציאה להאי יציאה-התם נפקא לה מרשות אדון לגמרי והכא אבתי מיחסרא מסירה לחופה? בהפרת נדרים מיהא נפקא לה מרשותיה דתנן* נערה המאורסה אביה ובעלה מפירין נדריה והאי ויצאה חנם להכי הוא דאתא הא מבעי ליה לכדתניא דתניא "ויצאה חנם" אלו ימי בגרות "אין כסף" אלו ימי נערות? אמר רבינא אם כן לימא קרא "אין כסף" מאי "אין כסף" אין כסף לאדון זה אבל יש כסף לאדון אחר ומאן ניהו אב, דתנא דדרשינן הכי* דתניא חרש אין לה "אין לי אלא זרעה, זרע זרעה מנין? ת"ל "זרע אין לה" "עיין לה, ואין לי אלא זרע כשר, *זרע פסול מנין? ת"ל "זרע אין לה" *"עיין לה" והא אפיקתיה לזרע זרעה? זרע זרעה לא איצטריך קרא *דבני בנים הרי הן כבנים כי איצטריך קרא לזרע פסול דתנא נופיה מנליה דדריש הכי? אמרי כתיב "מאן בלעם" "ומאן יבמי" דלא כתיב בהו יו"ד והכא כתיב ביה יו"ד ש"מ לדרשא הוא דאתא. ואיצטריך למכתב קידושיה לאביה ואיצטריך למכתב מעשה ידיה לאביה דאי כתב רחמנא קידושיה לאביה הוה אמינא משום דלא טרחא בהו אבל מעשה ידיה דקא טרחא בהו אימא דידה הוו ואי אשמעינן מעשה ידיה *דקא מתזנא מיניה אבל קידושיה דמעלמא קאתי לה אימא דידה הוו, צריכא: גופא "ויצאה חנם" אלו ימי בגרות "אין כסף" אלו ימי נערות ולכתוב רחמנא נערות ולא, בעי בגרות? אמר רבה בא זה ולמד על זה מידי דהוה אתושב ושכיר דתניא *"תושב" זה קנוי קנין עולם "שכיר" זה קנוי קנין שנים-יאמר "תושב" ולא יאמר "שכיר" ואני אומר: קנוי קנין עולם אינו אוכל, קנוי קנין שנים לא כ"ש? אילו כן היתי אומר "תושב" זה "קנוי" "קנין" "שנים" אבל "קנוי קנין עולם" אוכל, בא "שכיר" ולימד על "תושב" שאע"פ שקנוי קנין עולם אינו אוכל אל אביי מי דמי-התם תרי גופי נינהו דכי נמי כתב רחמנא "תושב" נרצע לא יאכל והדר כתב אידך, הוה ישכיר מילתא דאתיא בק"ו *ומילתא דאתיא בק"ו טרח וכתב לה קרא אלא הבא חד גופא היא כי נפקא לה בנערות, בגרות מאי בעיא גביה? אלא אמר אביי לא נצרכה אלא לבגר דאילונית סד"א בנערות תיפוק, בבגרות לא תיפוק קמ"ל מתקיף לה מר בר רב אשי ולאו ק"ו הוא נמה סימנין שאין מוציאין מרשות אב מוציאין מרשות אדון בגרות שמוציאה מרשות אב אינו דין שמוציאה מרשות אדון! אלא אמר מר בר רב אשי לא נצרכה אלא לעיקר זבינא דאילונית סד"א דאתיא סימני נערות הוי זבינא, דלא אתיא סימני נערות לא הוי זבינה זבינא קמ"ל

מעיקרא דכוותה הכא לא הוי אלא לגבי אב אבל לגבי אדון לא הוי אלא לגבי אב אבל לגבי אדון לא הוי אלא לגבי אב אבל לגבי אדון